

когато работническата класа показваше своето лице като революционна класа със свой духовен облик, със свой специфичен жизнен колорит.

Вървя край смълчаните хижи
в море непрогледна мъгла
и вечната бедност и грижа
ме гледат през мътни стъкла.

Но ето къщурка позната;
в прозореца детска глава
и грубо гърмят в тишината
пияни хрипливи слова.

Такава е ярката вълнуваща картина на живота в оная нашенска ючбунарска покрайнина, която е наблюдавал поетът, която е вълнувала сърцето му.

Или:

Това е улицата — улицата многолюдна,
която киска се и плаче
чрез хилядите минавачи,
която с гръм чете поемата си чудна,
де всеки стих е кървава бразда,
написана с длетото на труда...

Тук е мястото да се помене и стихотворението „Въглекопач“ — едно от най-хубавите стихотворения на Смирненски.

Тютюнороботничката, цветарката, братчетата на Гаврош, работникът-миньор, загубил зрението си при злополука, загърнат в „сив шинел“ на „хладния камък“, са все трудови деца на града. Така национално близки са и образите на каменарчето, на ковача.

Нашите писатели-реалисти преди Смирненски нарисоваха с голямо богатство на боите непосилния живот на селянина — ратай и труженик: „Елате ни вижте“ от Вазов, разказите и стихотворенията на Елин Пелин, „Градушка“ и „На нивата“ от Яворов. Новото, епохалното в поезията на Смирненски е въвеждането на образа на работника с цялото конкретно многообразие и багрена живост на неговия живот, с революционната му самоотверженост, с гневната му омраза към врага.

*
* *

Когато се изследва творчеството на Смирненски и връзките му с класическата ни литература, трябва да се сочат не само отделните прилики и аналогии, но и цялата оная подготовка, която бе извършена за появата му. Защото тя именно се долавя в особеностите и качествата на естетическото виждане на поета.

Смирненски рисува с голямо богатство на бои и звукове нашия роден пейзаж: